

AUTOR BESTSELLERU ZLOMENÉ SRDCE

TIM WEAVER

MUŽ BEZ
MINULOSTI

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Nemá jméno. Nemá rodinu.
Nemá vzpomínky.

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

MUŽ BEZ MINULOSTI

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Ztracený
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce
Muž bez minulosti

Připravujeme

Žena mého života
Nikdo není doma

TIM WEAVER

**MUŽ BEZ
MINULOSTI**

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2017

Translation © Alžběta Lexová, 2019

Cover © Jan Matoška, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-115-1 (PDF)

Pro Erin

ČÁST PRVNÍ

1

Mým cílem byl kostel na pobřeží, který se krčil na okraji vápen-cového útesu, jako by se na něm držel jen silou vůle.

Zaparkoval jsem před ním a vypnul motor.

Obloha byla ocelově šedá, moře rozbouřené a zpěněné a do audi se opíral vítr a liják. Z městečka Christchurch to sem bylo zhruba pět kilometrů a v dálce nad vodou z jemné mlhy vyku-kovaly špičky útesů přezdívané Jehly, které připomínaly blou-dící lodě. Natáhl jsem se pro poznámkový blok na zadním se-dadle a neubránil se vzpomínce na to, jak jsme s manželkou jednou na Isle of Wight zajeli. Byla tehdy prudká zimní bouře a trajekt sebou v divokých vlnách průlivu zběsile cloumal. Na okamžik mě zamrzelo, že už to nikdy nebude víc než pouhá vzpomínka.

Zamkl jsem auto a vyrazil ke kostelu.

Dveře byly otevřené a uvnitř se nacházelo deset dřevěných la-vic, kamenný oltář a vitrážové okno nad ním. Navzdory po-šmournému počasí vrhal obraz na skle na kostelní loď barevné odlesky a v prasklinách na kamenné podlaze se scéna z Poslední večere pohybovala jako ropná skvrna.

Seděl ve druhé řadě nalevo, záda pevně zapřená do lavice a ruce volně svěšené před opěradlo řady před ním, jako by se prá-vě chystal pomodlit, nebo naopak modlitbu dokončil. Na sobě

měl modrou bundu a šedou čepici a pod lavicí mu vykukovala jedna zabahněná a značně odřená holánka.

Byl jsem už téměř u něj, když si mě konečně všiml. Prudce se otočil na lavici, spustil ruce do klína a zadíval se na mě se směsicí obav a úlevy.

„Pan Kite?“ zeptal jsem se.

Vstal. „Ano. Ano, to jsem já.“

„David Raker.“

Potrásli jsme si rukama. Ta jeho byla drobná, stejně jako on, a úplně suchá. Konečky prstů měl o něco drsnější – snad zjizvené nebo mozolnaté – a také tvář mu pokrývaly čerstvé rány. Největší šrám se táhl v tlustém oblouku od brady ke rtu.

„Díky, že jste přijel, pane Rakere.“

„David stačí,“ ujistil jsem ho. „Omlouvám se za to zpoždění. Víím, že jsme se měli sejít v deset.“

„Nic se neděje.“

Podíval jsem se znovu na okno a na klenutý strop. „Už jsem pracoval na mnoha případech, ale nevybavuji si, že by některý z nich začínal v kostele.“

Pousmál se. „A už tam nějaký skončil?“

Sklouzl pohledem za moje rameno a zadíval se chrámovou lodí až ke dveřím kostela, vedle nichž stály o zeď opřené dvojce dřevěné pohřební máry. U nich se jeho oči zastavily.

„Ne, pokud se tomu dalo zabránit,“ odvětil jsem.

Znovu pozvedl koutky, ale jeho úsměv se vzápětí vytratil, jako by si uvědomil, co jsem se mu snažil mezi řádky naznačit: že osud těch, kteří jsou už po smrti, ovlivnit nedokážu, ať bych se snažil sebevíc. V takových případech jsem mohl rodinám vrátit jen kosti a moje práce spočívala v něčem jiném. Stával jsem se jakýmsi umělcem, který vykresluje obraz příčiny a následku; vypravěčem příběhu, jež po sobě lidé zanechali.

„Po telefonu jste byl dost tajemný, pane Kite.“

„Richard,“ opravil mě tiše. „Vím, že jsem toho moc neřekl. Omlouvám se. Radši tyhle věci řeším tváří v tvář, na telefonování mě moc neužije.“

„Rozumím,“ opáčil jsem a chvíli si ho prohlížel.

Působil smutně, ztrhaně. Na tom by nebylo nic neobvyklého, ve své práci jsem se s tím setkával v jednom kuse. Ale za jeho bolesti se ukrývalo ještě něco jiného. Ve tváři se mu zračil jakýsi zmatek, jako by si nebyl jistý sám sebou, což k mladému muži, který nevypadal na víc než pětatřicet, vůbec nesesedlo. Možná si to uvědomoval, protože se znovu křečovitě usmál, avšak výraz nezmizel. Zakořenil v jeho očích a koutcích úst a rozpínal se po celém obličejí jako plevel. Po našem telefonátu jsem se ho pokoušel najít na netu, prozkoumat jeho život na sociálních sítích, příznačných pro lidi této generace. Jenže jsem nic neobjevil. Richard Kite byl jako duch.

„Pracuju tady v úterky a čtvrtky,“ prozradil mi a rukou obsáhl interiér kostela. „Pomáhám se zahradou – s údržbou pozemků a tak. Nejsem sice zahradník, ale dělám, co můžu.“ Zarazil se a očima opět sklouzl k márám opřeným o zeď. „Reverend Parsons říkal, že se můžeme posadit v zadní místnosti – kdybyste chtěl.“

Otočil se k otevřeným dveřím na konci kostela, za nimiž byla vidět krátká chodbička. Do žlutého kbelíku na podlaze pomalu kapala voda ze střechy.

„Promluvit si určitě můžeme,“ přikývl jsem, „ale možná byste mi nejdřív měl povědět, koho že to mám vlastně najít.“

„Ano, ovšem.“

Omluvně zvedl ruku, ale nepokračoval. Namísto toho znovu bloudil očima po stínech v kostele, jako by se v nich ukrývala slova, jež mu unikala. Sledoval jsem jeho hubenou, bledou tvář

s rašicím černým strništěm a podivně bezbarvými očima a náhle mě něco napadlo. *Už jsem ho viděl. Odněkud ho znám.*

Že bychom se už někdy setkali?

„Zavolať jsem vám,“ spustil, „protože pátráte po pohřešovaných lidech. Je to vaše práce a... no... přesně to potřebuju.“ Odmlčel se a ztěžka polkl. „Potřebuju, abyste našel někoho, kdo se ztratil.“

„A o koho jde?“

Pořád mi byl nějak povědomý. Nedokázal jsem se toho pocitu zbavit, jenže se mi zároveň nedařilo ho správně zařadit. Nemyslelo mi to. Jestli jsme se už někdy setkali, nejspíš to nebylo při žádném z mých případů.

„Richarde,“ pobídl jsem ho, „koho mám najít?“

Jako by mě ani neslyšel. Ještě chvíli očima pátral v temných koutech kostela, kam světlo z vitrážového okna nedosáhlo, a pak, právě když jsem se chystal otázku zopakovat potřetí, se konečně nadechl a promluvil.

„Mě,“ řekl.

Nakrčil jsem čelo. „Co prosím?“

„Potřebuju, abyste našel mě.“

2

„Trpím disociativní amnézií,“ zamumlal.

Moc jsem o ní nevěděl, přestože jsem ten termín neslyšel poprvé, ale některé věci už mi konečně začínaly dávat smysl. Když mi předchozího dne volal, snažil jsem se z něj vypáčit co nejvíc informací, ale on trval na tom, že mi všechno poví až osobně. Svůj případ označoval za *neobvyklý* a stále opakoval, že se to *těžko vysvětluje*, a přesně tím mě zaujal. V hlase se mu ozýval smutek a ztráta, jaké jsem běžně slyšel v rodinách, kterým jsem pomohl. Myslel jsem však, že přišel o manželku, rodiče, bratra, sestru, dítě. A všechno bylo úplně jinak.

Přišel o vlastní život.

Přesunuli jsme se do zadní místnosti, odkud jsme z okna zamlženého mořskou solí viděli na malou, upravenou zahrádku a za ní okraj útesu, hnědorudou skalní stěnu a pak už jen kilometry a kilometry moře a nebe. U jedné ze zdí stál stůl. Richard nám z hromádky v opačném rohu přinesl dvě židle a zeptal se, jestli si dám něco k pití. Kuchyňský koutek tvořila polička s varnou konvicí, dózou na kávu a krabicí mléka, ale po sto padesáti kilometrech za volantem bych vypil i kafe z automatu.

Za pár minut se vrátil ke stolu, položil přede mě hrnek a posadil se na krajíček vedlejší židle. Působil nervózně a roztěkaně. Z šálku v jeho ruce stoupala pára a jeho prsty téměř zakrývaly

žertovný nápis: KDE KUPUJE JEŽÍŠ KÁVU? U ŽIDA. Mírně nakláněl hlavu a mě se znovu zmocnil pocit, že jsme se už viděli.

„Neznáme se náhodou, Richarde?“

Vzhlédl ke mně a mezi obočím mu naskočila vráska. Tuhle otázku nejspíš nečekal.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Neřekl bych.“

Neviděl jsem důvod, proč by mi měl lhát, a tak jsem to nechal plavat a zvedl propisku. „Dobrá,“ odušil jsem a snažil se ho trochu uklidnit, „co kdybyste mi pro začátek vysvětlil, co disociativní amnézie je?“

Příkývl a odkašlal si, jako by se mu ta slova už hromadila v hrdle.

„Jde o rozsáhlou ztrátu paměti,“ spustil. „Jako by mozek vymazal celé úseky vaší osobnosti. Běžná amnézie, ta, o které většína lidí už nejspíš slyšela, spočívá v tom, že přijdete o určité vertikální bloky – jsou pryč a už se nevrátí, ale pamatujete si všechno před tím i po tom: svou rodinu, jméno, věk, co jste dělal i kde pracujete. Se mnou... je to jiné. Nemám nic. Jsem jako prázdný list papíru. Nezůstala mi jediná vzpomínka na to, kdo jsem.“

„Vůbec nic?“

„Střípky.“

„Jmenujete se Richard?“

„*Myslím* si to.“ Odmlčel se. „Když se mě poprvé zeptali na jméno, tohle mě napadlo jako první. Zkrátka jsem ho měl v hlavě.“ Zvedl jednu ruku z hrnku a promnul si oko. „U tohoto typu amnézie nejsou vzpomínky ztracené navždy – ale většina z nich je pohřbená tak hluboko, že je už nejspíš nikdy nenajdu. Chodil jsem na terapii, nechal se zhypnotizovat a na pár věcí si vzpomněl. Myslím, že se jmenuju Richard. Myslím, že jsem vyrostl u moře. Ale kdybyste se zeptal, jestli mám tam někde přítelkyni nebo kdo jsou moji rodiče – a jestli vůbec ještě žijí –, nedokázal bych odpovědět. Upřímně to nevím.“ Odmlčel se a vyhlédl ze

zamazaného okna. „Občas tady sedávám a dívám se, jak děti dole na pláži pouštějí draky. Sleduju jejich rodiče a cítím smutek – a závist –, což mě vede k domněnce, že někde *musím* mít někoho, kdo mě měl rád, protože proč jinak bych těm dětem záviděl? Jenže si na nikoho takového nepamatuju – bůhví, jestli vůbec taková osoba existuje. Nevím.“

Vypadal na třicátníka, ale mluvil jako někdo mnohem starší. Očividně se na něm ztráta vzpomínek na milované osoby ošklivě podepsala.

„Říkáte, že jste nejspíš vyrůstal u moře?“

„Ano,“ přisvědčil.

„Nedokážu zařadit váš přízvuk.“

Povytláhl koutky v neveselém úsměvu. „Ano.“

„Už vám to někdo řekl?“

Přikývl. „Policie se dlouho snažila přijít na to, jestli pocházím ze západu – nebo jestli jsem se narodil do královské rodiny. Je to taková směska obojího.“

S tím královským původem očividně žertoval, ale popravdě šlo o celkem přiléhavé přirovnání: vesměs mluvil velmi vybraně, dalo by se říct „na úrovni“, a pak mu sem tam úplně mimoděk ujela hovorová koncovka nebo vložil přízvuk na jinou slabiku, než bylo obvyklé. Šlo o jakousi zvláštní symetrii, jako by se pohyboval přesně na hraně mezi dvěma velice odlišnými dialekty.

„Nic dalšího si z dětství nepamatujete?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Mám jen jednu křišťálově jasnou vzpomínku na moře a pocit, že jsem u něj jako mladý. A pak ještě jednu, kdy se z okna dívám na pláž.“

Doplnil jsem si několik poznámek a pak chvíli přejížděl očima po těsnopisu, kterým jsem si zapisoval vše, co mi Richard zatím řekl.

„Probudil jsem se u pobřežní záchranné stanice.“

Vzhlédl jsem k němu.

„Tam mě našli. Tam moje paměť začíná. Probudil jsem se na pobřeží Hampshiru, na začátku roku, kousek od záchranné stanice.“

„Probudil jste se...“

Vtom jsem strnul.

„Vy jste Muž bez minulosti,“ zamumlal jsem.

Ta přezdívka se mu nelíbila. Sotva jsem ji vyslovil, nakrčil nos, ohrnul ret a znovu se zadíval z okna, jako bych ho hluboce urazil. Přířkla mu ji místní média a mně náhle došlo, že proto je mi tak povědomý. Jeho případem se zabývaly noviny na celém jižním pobřeží, které pátraly po tom, kdo ve skutečnosti je. Nikdy jsem se s ním nesetkal, jen jsem o něm četl v devonských periodikách, když jsem jel na jih navštívit dceru. Mladý muž, kterého našli v bezvědomí v zálivu u Southamptonu se ztrátou paměti.

Muž bez minulosti.

Jeho příběh mě tehdy zaujal především tím, že si na nic nepamatuje, dokonce ani na vlastní jméno a rodinu, jenže když na jeho výzvy v tisku nikdo nereagoval a nepřihlásil se k němu, novináři o něj rychle ztratili zájem, ostatně jak už to tak s nimi bývá. Což byl jeden z důvodů, proč jsem si ho nespojil hned. Druhým byla skutečnost, že nyní vypadal jinak: byl starší a působil mnohem ztrhaněji než v lednu, přestože po stezích a čerstvých modřinách, které tehdy jeho tvář pokrývaly, zbyly už jen jizvy.

„Omlouvám se,“ dodal jsem.

Pokrčil rameny. „Není třeba. Tak mě nazývali. A já k tomu přistupoval optimisticky. Říkal jsem si, že určitě přijdou na to, kdo jsem. Všechna ta pozornost, články a výzvy v novinách. Někdo mě uvidí, pozná a přihlásí se ke mně. A já budu mít aspoň něco. Jenže se nikdo nepřihlásil. Vůbec nikdo.“

„Policie neměla žádné stopy?“

„Ne.“

Na chvíli jsem se odmlčel.

„Takže jste se probudil na pobřeží u záchrané stanice.“

Přikývl.

„To je vaše první jasná vzpomínka?“

„Ano.“

„Předtím nic?“

„Ptáte se, jestli si vzpomínám, jak jsem tam skončil? Ne, nemám sebemenší ponětí.“

„Co za den to bylo?“

„Středa dvacátého ledna.“

„A našli vás záchranáři z té stanice?“

„Ano.“

Bylo pětadvacátého října – téměř devět měsíců poté. A mně připadalo, že to bylo ještě mnohem déle, co jsem o něm naposledy četl, než ho z novin vytlačil milion jiných kauz. Kdysi jsem k téhle mašinérii patřil taky. Byl jsem jedním z novinářů, kteří bez váhání smrskli lidský příběh na kratičkou noticku v zadní části novin, dříve než dotyční vůbec stačili najít svůj hlas. Tak to chodilo. Pro ně, a kdysi dávno i pro mě, bylo devět měsíců jako devět let.

„Jak se jmenuje to místo, kde vás objevili?“ zeptal jsem se.

„Coldwell Point.“

„A to je přesně kde?“

„Jde o zhruba dva kilometry dlouhý písčité břeh u delty řeky Hamble. Nic moc tam není. Malé parkoviště a oblázková pláž. Lodní skluz. Záchraná stanice stojí úplně na konci, na samém okraji poloostrova. A přesně tam mě kluci našli.“

„Jak se jmenovali?“

„První byl Rory. Rory Yarkley. Pracuje tam jako mechanik. Přivolał na pomoc dalšího – Simona Griffina. Ten patří k pobřežní posádce.“

„Byl jste zraněný, je to tak?“

Ukázal na jizvy v obličejí. Bylo jich pět, všechny na levé tváři – dvě malé na lícni kosti, dvě další na křivce čelisti. Pátou a největší nešlo přehlédnout. Na fotkách z doby, kdy ho objevili, jsem ji neviděl, protože ji zakrývaly obvazy. Nyní však byla naprosto zřetelná. Táhla se jako tlustý bledý červ od brady až ke koutku rtu. Policie pracovala s domněnkou, že byl napaden, nebo na tu stranu upadl, nebo obojí, a když si nyní začal Richard vyhrnovat levý rukáv, spatřil jsem na lokti, předloktí a hřbetu dlaně další jizvičky.

„Vypadá to, jako byste spadl,“ konstatoval jsem.

„Nebo zkolaboval. Nebo byl napaden.“

„*Myslíte*, že jste byl napaden?“

Pokrčil rameny. „Nevím.“

Z jeho hlasu číselá sklíčenost a beznaděj. Vyhlédl jsem z okna na houstnoucí déšť a mlhu a snažil se utřídit si myšlenky.

„Měl jste něco zlomeného?“

„Ne.“

„Jen šrámy a pohmožděniny?“

„Ano. Ty drobnější se už hojily, když mě našli, ale tahle...“ Dotkl se brady a já při pozornějším zkoumání uviděl hvězdicovité jizvičky po stezích. „Tahle se dost ošklivě zanítily. Hnisala a opuchla mi kvůli ní půlka obličejí. Dostal jsem z ní i nějaký záneť kosti. Bylo to opravdu zlé.“

„Našli vás oblečeného?“

„Ano. Měl jsem na sobě kalhoty, tričko, flísovou mikinu. A jen jednu botu.“

„Co se stalo pak?“

„Odvedli mě na záchranou stanici, zabalili do deky, udělali mi čaj a zavolali policii. Během čekání se mě vyptávali – kdo jsem, odkud jsem, jestli můžou někomu zavolat, a tak – a já na

většinu z těch otázek neznal odpověď. V podstatě jsem se jim zvládl jen představit.“

„Jste s nimi ještě v kontaktu?“

„Ne,“ odpověděl. „S Rorym jsme si pak ještě nějakou dobu volali – zajímalo ho, jak se mám a jestli je něco nového. Myslím, že on a Simon za mě cítili jakousi zodpovědnost, protože to oni mě našli.“

„Ale teď už se neozývají?“

„Ne. Pořád nevím, kdo jsem, ani odkud pocházím. Na co jiného by se měli ptát?“

Na to jsem neměl co říct.

„Kam jste šel potom?“

„Jedna místní neziskovka mi zaplatila postel v hostelu. Nechci, aby to vyznělo nevděčně, ale byla to opravdu hrůza. Sdílel jsem pokoj se třemi dalšími lidmi, kteří se neustále courali sem a tam, neměl jsem žádný klid a připadal jsem si jako vetřelec. Nemohl jsem si s nikým pořádně popovídat, protože jsem nic nevěděl. Představte si, že se vás někdo zeptá na jméno nebo odkud jste, a vy zkrátka nevíte. Moji spolubydlíci na mě civěli jako husa do flašky. Naštěstí se o mně začalo psát v novinách – reverend Parsons na jeden z těch článků narazil a kontaktoval mě.“

„Pomohl vám usadit se tady?“

„Ano. Je na mě moc hodný.“

Podíval jsem se do poznámek.

„Nevíte, jestli jsou na Coldwell Pointu bezpečnostní kamery?“

„Jedna, na boku záchranné stanice, jenže byla zrovna mimo provoz. Podle policie měli opravu naplánovanou na další týden. Takže je úplně jedno, jestli mě tam přivezl někdo autem nebo lodí, nebo jestli mě hodili přes palubu někde na moři a já ke břehu doplaval sám. Já si na to nevzpomínám a záznam z kamery neexistuje.“

„A nemáte ani střípek vzpomínky na to, co se vám stalo? Říkal jste, že sem tam si něco vybavíte – jako třeba, že jste vyrůstal u moře.“

„*Nejspíš* jsem vyrůstal u moře.“

Zadíval jsem se na něj a on jen zavrtěl hlavou.

„Nic,“ vydechl. „Netuším, co se mi stalo, ani jak jsem se dostal tam, kde mě našli. Nikdo se ke mně nehlásí. Byl jsem sám, když mě objevili... a jsem sám dodnes.“